

РЕШЕНИЕ

№ 3229

гр. София, 16.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 03.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **2067** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е по повод жалба вх. № 8671 от 01.03.2023 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ) и вх. № Е – 11Н – 00 – 1019 от 09.02.2023 г. по описа на Комисия за енергийно и водно регулиране (КЕВР), подадена от Н. П. П., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [улица], вх. А, ет. 7, ап. 31, чрез адв. Ю. П. Д. от АК – М., със служебен адрес [населено място], [улица], вх. Офиси, ет. 1, офис 4 срещу решение № Ж – 41 от 19.01.2023 г. на КЕВР, с което е прекратено административното производство, образувано по жалба с вх. № Е – 11Н-00-1019 от 17.11.2022 г. на жалбоподателя срещу „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД. С жалбата се иска съдът да отмени решението и отказът на „ЕРМ Запад“ ЕАД като незаконосъобразни, тъй като с тях неправилно е прекратен производството. Излагат се подробни съображения по съществуването на спора и се подчертава, че процесно паркомясто е двойно, № 40-41, като по проект е предвидена възможността да се монтират подежни подвижни повдигащи механизми, чрез които има възможност да се паркират по два автомобила един над друг. Акцентира се върху това обстоятелство, защото жалбоподателят с него подчертава, че строителната документация ѝ дава правото и възможността да монтира в нейния обект такова съоръжение, а за тази цел той следва да бъде присъединен към електрическата мрежа. В хода на съдебното производство жалбоподателят редовно призован, не се явява и не изпраща

процесуален представител. От упълномощеният адв. Ю. Д. е депозирана молба с приложени към писмени документи, изразено е становище по съществуването на спора и е направено искане за присъждане на сторените съдебно – деловодни разноски, съобразно представен списък. Депозира писмено становище.

Ответникът – КЕВР, редовно призван, се представлява от юрк. К., който оспорва жалбата, предлагат да се отхвърли и да бъде потвърден административния акт като правилен и законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на търсеното адвокатско възнаграждение от жалбоподателя. Депозира писмено становище.

Заинтересованата страна – „ЕЛЕКТРОРАЗПРЕДЕЛИТЕЛНИ МРЕЖИ ЗАПАД“ ЕАД, редовно призвана, не се представлява и не изразява становище по спора.

Административен съд София - град след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, за да се произнесе съобрази следното от фактическа и правна страна:

Административното производство е образувано във връзка жалба, подадена от Н. П. П. пълномощника адвокат Ю. Д.. С нея се обжалва отказ на Е. Запад за проучване на условията за присъединяване на клиент към електроразпределителната мрежа на подземно паркомясто № 40 – 41 (гараж). В жалбата е посочено, че паркомястото представлява фактически гараж (със странични масивни бетонови стени), който е част от подземния гараж на кота 1 в сграда. Посочено е, че оспорващата е отправила искане за присъединяване на паркомястото ѝ към електроразпределителната мрежа на Е., с цел поставяне на електрическа ролетна врата и пълноценното използване по предназначение на гаража.

Тъй като жалбата не е подадена чрез „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД, същата на основание чл. 142, ал. 5 от Наредба № 3 е изпратена на дружеството за произнасяне на 28.11.2022 г.

Становището на Е. е постъпило в КЕВР на 21.12.2022 г. и в него е посочено, че на 18.10.2022 г. жалбоподателят е подала Заявление за проучване на условията за присъединяване на обект „подземно паркомясто № 40 – 41“, находящ се в [населено място], [жк], бл. 402. Допълнително се е позовал на разпоредбите на чл. 37, ал. 4, т. 1 от Закон за устройство на територията (ЗУТ) и чл. 110 от Закона за собствеността (ЗС).

От събраните в хода на административното производство и съдържащите се в административната преписка писмени документи се установява следното:

На 04.06.2020 г. по изпълнително дело № 20138480401163 с Постановление за възлагане на недвижим имот, частен съдебен изпълнител е възложил на Н. П. П. следния недвижим имот, а именно 17,73/1392, 87 идеални части от самостоятелен обект в сграда с предназначение – гараж в сграда, съответстващи на реалното ползване на ПАРКОМЯСТО # 40 – 41 в сутерена на жилищната сграда, на кота -3,73 метра, със застроена площ на паркомястото 17,73 кв. м. , което паркомясто с общите части за достъп, представляващи 3,56% идеални части от подземния гараж, е с обща площ от 49, 58 кв. метра от гаража, за сумата от 39 500 лева. Въз основа на представените документи заинтересованата страна и ответника са прекратили в производствата пред тях, като са приели, че „подземно паркомясто № 40 – 41“, собственост на Н. П., не може да бъде присъединено към разпределителната електрическа мрежа като самостоятелен обект, тъй като не може да се определи като отделен „обект“ според дефиницията на §5, т. 39 от ЗУТ.

В хода на съдебното производство като доказателства по делото са приети представените с жалбата и административната преписка писмени документи, както и ангажираните допълнително от жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира подадената жалба за неоснователна.

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 149, ал.1 от АПК и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 76 от Закона за енергетиката Комисията контролира съответствието на извършваните лицензионни дейности с условията на издадените лицензии, като извършва превантивен, текущ и последващ контрол. Съгласно ал. 4, т. 2 от посочената разпоредба КЕВР контролира съответствието на изпълнението на лицензионната дейност с условията на лицензията, включително изпълнението на задълженията за предоставяне на достъп до мрежите, както и правилното прилагане на условията за предоставяне на достъп. С оглед на това и предвид разпоредбата на чл. 22, ал. 1, т. 1 от ЗЕ, според която КЕВР разглежда жалби на ползватели на мрежи и съоръжения срещу оператори на преносни и разпределителни мрежи, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган. Решението е взето от Комисията в състав "Енергетика" с два гласа "за", от които един е на член на Комисията със стаж в енергетиката. Решението е издадено в изискуемата писмена форма, като не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, водещи до нищожност на същото или представляващи самостоятелни основания за отмяна на решението като незаконосъобразно.

Осигуряването на достъп до електропреносната и електроразпределителната мрежа е задължение на енергийните предприятия, лицензирани за осъществяване на съответната дейност, което те са длъжни да изпълнят по отношение на всеки производител и обект за производство, които отговарят на предвидените в закона условия. Изискванията към обектите и производителите на електрическа енергия за присъединяване към мрежите са нормативно установени и лицензиантите не могат да поставят други, допълнителни изисквания или да извършват друга преценка извън тази относно спазването на нормативните изисквания.

С обжалваното решение е прекратено административното производство на основание чл. 22, ал. 1 и ал. 7 от Закона за енергетиката (ЗЕ) във връзка с чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката.

По делото не се установява спор по фактите, а такъв относно приложението на материалния закон. Съдът констатира, че правилно от страна на Е. Запад и КЕВР е прието, че процесното паркомясто няма идентификатор по Закона за кадастъра и имотния регистър (ЗКИР).

Заинтересованата страна е посочила, че възложеният от ЧСИ имот на жалбоподателя – паркомясто, съгласно разпоредбата на чл. 37, ал. 4, т. 1 от ЗУТ „в сграда в режим на етажна собственост необходимите места за паркиране се осигуряват с инвестиционния проект в паркинг – гараж със статут на самостоятелен обект в сградата“. На следващо Е. Запад е изложил аргументи, че паркомястото не е постройка, сграда, помещение, а е част от празен терен (открит или закрит). Паркомястото не се изгражда, а се очертава. В допълнение е цитирана разпоредбата на чл. 110 от ЗС, която посочва, че „недвижими вещи са: земята, растенията, сградите и другите постройки и въобще всичко, което по естествен начин или от действието на

човека е прикрепено трайно към земята или към постройката“, от което следвало, че паркомястото може да бъде земя, не е субстантно самостоятелно, което да е трайно прикрепено към земя или постройка.

В продължение на посоченото от заинтересованата страна, КЕВР правилно и законосъобразно приема, че паркомястото не може да се определи и като отделен „обект“ според дефиницията на § 5, т. 39 ЗУТ, която казва, че „самостоятелен строеж или реална част от строеж с определено наименование, местоположение, самостоятелно функционално предназначение и идентификатор по Закона за кадастъра и имотния регистър“. Този извод се потвърждава и от приетите по делото писмени доказателства – Постановление за възлагане на недвижим имот от 04.06.2020 г. по изпълнително дело № 20138480401163 и Справка по кадастрална карта на самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.1505.1455.1.87 (л. 30), се установява, че „обект“ по смисъла на §5, т. 35 от ЗУТ е целият подземен гараж, но не и паркомястото на жалбоподателя, което е ситуирано в посочения гараж. Още повече, че същото е описано само като идеални части от „подземния гараж“, но не и като самостоятелен обект от него. Следователно правилно и законосъобразно, КЕВР е преценил жалбата на Н. П. за неоснователна и е прекратил административното производство.

Мястото за паркиране, ако не е изградено като гараж, не може да бъде самостоятелна част от земята, не може юридически да се отдели от съседна земя съобразно вещното право на собственост. В тази връзка чл. 43, ал. 1 ЗУТ предвижда, че „за нови сгради необходимите места за гариране и/или паркиране задължително се осигуряват в границите на урегулирания недвижим имот“, т.е. те не са отделен имот, отделна вещ, следователно не са и самостоятелен обект на вещното право. Тук е необходимо да се посочи, че самият гараж, в който е ситуирано паркомястото на жалбоподателя, е снабден с електричество, което би трябвало да се отчита самостоятелно с отделен измервателен уред.

Предвид посочената относима нормативна уредба относно „паркомястото“, то се явяват верни изводите на КЕВР за приложимата нормативна уредба в областта на енергетиката. Правилно ответникът е приел, че в съответствие с нормата на чл. 4 от Наредба № 6 от 2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи, към разпределителната мрежа се присъединяват обекти или приемници на електрическа енергия“. Както вече бе посочено по – горе паркомястото на жалбоподателя не представлява самостоятелен недвижим обект, поради което не може да присъединен към електрическата мрежа. Отделно от това, понятието „обект на клиент“ е дефинирано в §1, т. 8 от ДР на Наредба № 6 като „свкупност от терен, сгради, технологично оборудване, електрически съоръжения и приемници на електрическа енергия“.

Неоснователни са доводите на оспорващата, че съгласно чл. чл. 11, ал. 1 от Наредба 6 не е получила мотивиран отказ за присъединяване, тъй като, както вече бе посочено по – горе, нейното паркомясто не представлява самостоятелен обект, какъвто е целият подземен гараж. Действително паркомястото е обособено с граници, но те имат описателен и индивидуализиращ характер, който не обективира качеството му на самостоятелен обект. Още повече, че същото представлява част с определени идеални части от самостоятелния обект – подземен гараж. В случая не се наблюдава и нарушение на чл. 117 от ЗЕ, регламентиращ, че операторът на електропреносната

мрежа, съответни операторът на електроразпределителната мрежа, е длъжен да присъедини всеки обект на клиент на електрическа енергия, включително зарядна точка, разположен на съответната територия, който: 1. има изградени електрически уредби в границите на имота си, отговарящи на техническите норми и на изискванията за безопасна работа; 2. е изпълнил условията за присъединяване към преносната, съответно разпределителната мрежа, и 3. е сключил писмен договор за присъединяване с оператора на електропреносната мрежа, съответно с оператора на електроразпределителна мрежа. От подробния прочит на посчената разпоредба и в частност на чл. 117, ал.1, т. 1 от ЗЕ се констатира, че жалбоподателят не отговаря на първото условие да има изградени електрически уредби в границите на имота си, който в случая е процесното паркомясто.

С оглед гореизложеното, съдът приема, че оспореното Решение № Ж-41 от 19.01.2022 г. на КЕВР е правилно, а жалбата на Н. П. П. е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, на жалбоподателя следва да бъдат възложени направените по делото разноски от ответника за юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 24, изр. 1 от Наредбата за правната помощ в размер на 100 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София град, III отделение, 8 - ми състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. П. П., срещу решение № Ж – 41 от 19.01.2023 г. на Комисия за енергийно и видно регулиране.

ОСЪЖДА Н. П. П., ЕГН [ЕГН] да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто)лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: